

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Ağustos 2016 • No: 101

Nasıl Bir Dünyada Yaşıyoruz, Ne Yapmalı?

Nasıl bir dünyada yaşıyoruz ve nasıl bir geleceğe doğru gidiyoruz? İnsan/insanlık kendini bildi bileli bu soruları sormuş, yanıt aramıştır. Nasıl bir geleceğe doğru gittiğimizi anlamanın yolu, nasıl bir toplumda, nasıl bir dünyada yaşadığımızı anlamaktan geçiyor. "Aman bana ne, ben kendi işime bakar, siyasete karışmam, ekmeğimi kazanır, yaşamımı sürdürürüm" denebilir. Zaten böyle diyenler de var ve hatta bugün için çoğunlukta. Lakin hiç kimse hayata sırtını dönemez. Hayatın gerçeklerinden kaçış yoktur. Hayatın gerçekleri,

etliye sütlüye karışmadığında daha rahat bir yaşam süreceğini zannedenleri bulur ve kendisini acımasız bir şekilde hatırlatır.

Meselâ en basitinden, **bir işçi, neden işten atıldığını, ücretlerin neden düşük olduğunu** tam olarak anlamak istiyorsa, içinde yaşadığı toplumun nasıl bir toplum olduğunu anlamak zorundadır. Kafamızı şöyle bir kaldırıp etrafımıza bakmak zorundayız. Ancak bakarken de, egemenlerin/iktidar sahiplerinin gözüyle değil **işçi sınıfının gözüyle** bakmalıyız.

Bir işçi, neden işten atıldığını, ücretlerin neden düşük olduğunu tam olarak anlamak istiyorsa, içinde yaşadığı toplumun nasıl bir toplum olduğunu anlamak zorundadır. Kafamızı şöyle bir kaldırıp etrafımıza bakmak zorundayız. Ancak bakarken de, egemenlerin/iktidar sahiplerinin gözüyle değil işçi sınıfının gözüyle bakmalıyız.

Sermaye sahiplerinin iktidarına dayanan kapitalist düzende, eğer işçi-emekçi halk örgütsüzse, yani birlik değilse, bundan dolayı da bilinçli değilse egemenler tarafından yönlendirilir, yönetilir.

15 Temmuz darbe girişimiyle sarsılan Türkiye’de, çok büyük altüst oluşlar söz konusu. Peki, Türkiye’de gerçekleşenler dünyadaki ekonomik ve siyasal krizden ya da Ortadoğu ve Suriye’de yoğunlaşan emperyalist savaştan bağımsız mı? Elbette değil, olamaz.

Yıllardır Ortadoğu’da savaş, yıkım, yoksulluk, acı ve gözyaşı hüküm sürüyor. İşte

Suriye! Beş yıl içinde ülke tam bir cehenneme döndü. Milyonlarca insan yerini yurdunu terk ederek göçmen haline geldi. Yalnızca 2,5 milyonu Türkiye’de yaşam mücadelesi veriyor. Suriyelilerin de içinde olduğu değişik ülkelerden milyonlarca insan, yeni bir hayat için umut yolculuğuna çıkıyor. Avrupa’ya doğru büyük göç dalgalarına şahit oluyoruz. Bu umut yolculuğunda binlerce insan yaşamını kaybetti, kaybediyor. Yani nereden bakarsak bakalım Ortadoğu’da, Asya’da ve Afrika’da çok büyük acılar, trajediler yaşanıyor.

Beş yıl önce kendini günlük yaşamın hay huyuna kaptırmış bir Suriyeliye bugünkü felâket anlatılsa inanmaz, anlatana da herhalde deli derdi. Elbette bu tepki anlaşılabilir. Çünkü sermaye sahiplerinin iktidarına dayanan kapitalist düzende, eğer işçi-emekçi halk örgütsüzse, yani birlik değilse, bundan dolayı da bilinçli değilse egemenler tarafından yönlendirilir, yönetilir. Sınıf bilinçli işçilerin ellerinde hayat bulan **İşçi Dayanışması**, çıktığı andan itibaren, *kapitalist krize ve emperyalist savaşa* dikkat çekiyor. Bu nedenle, bizim için Suriye’deki savaş bir sürpriz olmadı.

Kapitalist sistemde en büyük amaç daha fazla kâr elde etmek ve sermayeyi büyütmektir. Tüm toplumu ve insanların tüm enerjisini harekete geçiren üretim bu amaçla yapılıyor. Kıran kırana rekabet eden patronlar; daha fazla pazar, yatırım alanı ve kâr elde etmek istiyorlar. Özellikle kapitalist sistemin krize girdiği, yani ekonominin büyümediği ve kârların düştüğü dönemde bu rekabet alabildiğine şiddetleniyor. İşte bugün Ortadoğu’da, Asya’da, Afrika’da ve dünyanın diğer köşelerinde sürüp giden savaş ve çatışmaların nedeni kapitalist kriz ve şiddetlenen rekabettir. *Savaş, şiddetlenen rekabetin silahlarla sürdürülmesidir.* ABD, Rusya, Çin, Fransa, Almanya, İngiltere gibi büyük güçler, Ortadoğu’yu kendi arzuları temelinde paylaşmak istiyorlar. Her devlet daha fazla petrol, doğalgaz, pazar ve yatırım alanı elde etmeyi amaçlıyor. Bu nedenle, şimdi-lik doğrudan karşı karşıya gelmeden, Ortadoğu’da savaş körükleyerek kozlarını paylaşıyorlar.

Peki, Ortadoğu’da yalnızca bu güçler mi var? Elbette

hayır. Türkiye, Suudi Arabistan, İran gibi bölge güçleri de Ortadoğu’daki, Suriye’deki savaşı kendi çıkarları için destekliyorlar. Bu ülkelerin egemenleri de, Ortadoğu’daki paylaşımından daha fazla pay kapmak istiyorlar. *Türkiye’yi yöneten siyasi iktidar, bugün Suriye’deki savaşın doğrudan bir parçası konumundadır.* “Türkiye büyük güç olacak” diyerek milliyetçiliği kışkırtıyor ve Ortadoğu’ya yönelik emperyalist siyasetini meşrulaştırmaya çalışıyor.

Ancak hükümetin bu dış siyaseti iflas etti. Meselâ Türkiye bir gecede Rusya ile düşman haline gelebildi. Dışarıda sıkışan siyasi iktidar, içeride tüm toplumu baskı altına almaya, iktidarını mutlaklaştırmaya girişti. Bu süreçte, egemen kesimler içinde ve devletin tepesinde iktidar kavgası da alabildiğine kızıştı. İşte 15 Temmuz askeri darbe girişimi bu iktidar kavgasının bir ifadesidir. Silahlı gücü elinde tutan gözü dönmüşler, iktidar uğruna yüzlerce insanı katletmekten geri durmadılar.

Şimdi hükümet, darbecilere “FETÖ”cü diyerek onları teröristlikle ve vatan hainliğiyle suçluyor; “kandırıldık” diyerek kendi sorumluluğundan kurtulmaya çalışıyor. Oysa bugün Fethullah Gülen’e “FETÖ”, yani terörist diyenler, dün “muhterem hoca efendi” diyor, eleştirenleri de vatan

hainliğiyle suçluyorlardı. Ancak ne zamanki iktidarı paylaşamadılar ve kavgaya başladılar, gitti “muhterem hoca efendi”, geldi “FETÖ”!

Bu arada hükümet, derhal **OHAL** ilan etti ve devleti kendi çıkar-

ları temelinde yeniden yapılandırmaya girişti. Bizler tüm toplumsal ve siyasal gelişmelere işçi sınıfının cephesinden bakıyoruz. İşçi sınıfı askeri darbelere karşı olduğu gibi, toplumu baskı altına alan ve demokratik işleyişi ortadan kaldıran OHAL’e ya da KHK düzenine de karşıdır. OHAL’le birlikte Meclis devre dışı bırakıldı; hükümet hiç kimeye hesap vermeden, canının istediği gibi hareket etmeye ve kendi planlarını hayata geçirmeye başladı. **OHAL bahane edilerek, haklarını arayan grev ve direnişteki işçilere müdahale edildi, ediliyor.**

Dünyadaki tüm gelişmeleri, Ortadoğu’daki savaşı ve Türkiye’deki iktidar kavgasını anlamak için, bize gösterilene değil, arka planda ne olup bittiğine bakmak zorundayız. **“Bananecilik” anlayışı işçilerin düşmanıdır.** İşçiler hem “bananeci” olmamalı hem de doğru tarafta, işçi sınıfının tarafında durmalıdırlar. Örgütlü ve bilinçli olmayan, doğru tarafta durmayan bir işçi, Ortadoğu’daki savaşın da, Türkiye’deki kriz ve kaosu da neden kaynaklandığını anlayamaz. Anlayamadığı için de egemenlerin oyuncağı haline gelir. Bunu tersine çevirecek olan şey, **işçilerin bir sınıf olarak bir araya gelmeleri**, örgütlenmeleri, bilinçlenmeleri, uyanık olmaları ve egemenlerin yalanlarına kanmamalarıdır. ■

Kim Kime Ekmek Veriyor?

Yaşadığımız kapitalist sömürü düzeninde, patronlar her şeyi ama her şeyi çarpıtır, tüm gerçekleri tepetaklak ederler. Ne yazık ki işçiler de birlik olamadıkları ve bu çarpıtmaları göremedikleri için yalanları gerçek sanırlar, sahiplenirler. Örneğin işyerinde hakkını arayan, haksızlığa karşı çıkan veya sendikalaşmak isteyen işçilere “adam sana ekmek veriyor, ekmek yediğin tekneye pisleme, nankörlük etme” denir. Patronlar ya da onların müdürleri bu gibi sözleri her vesileyle işçilere söyler, onları ahlâki olarak baskı altına alırlar. Bu gibi sözler öyle yaygınlaşmış ve kabul görmüştür ki, bazı bilinçsiz işçiler de bu sözleri tekrarlayıp dururlar.

Patronlar bu fikirleri, işçilerin bilincine ince ince işlerler. Bu sözleri patronlar söyler. Patronlar işçilerin birlik olup mücadele etmesini istemezler. Bu yüzden işçilerin bilincini çarpıtırlar. Onların birbirine sahip çıkmasına, işyerinde yapılan haksızlıklara karşı birlikte mücadele etmesine engel olurlar.

Patronlar, kendi sermayeleri olmasa işyerlerinin, fabrikaların olmayacağını, işleyemeyeceğini söylerler. Kendileri olmadan hiçbir şeyin üretilemeyeceğini, hammaddenin gelmeyeceğini, pamuğun ipliğe, buğdayın una, demirin çeliğe dönüşmeyeceğini işçilere benimsetirler. İşçileri aç bırakmadıklarını, onların yaşamalarını sağladıklarını, sigortalarını yaptıklarını, düzenli olarak maaş verdiklerini, işsizlikten kurtardıklarını söylerler. Bütün devlet yönetimi, eğitim sistemi, tarih kitapları, medya işçilere *üretim ilişkilerinin* bu şekilde yürüdüğünü anlatır. İşçilere bunu kanıksatmaya, patronların gücünü göstermeye, onları korkutmaya odaklanır. Bilinçsiz, örgütsüz olan ve çaresiz olduklarını düşünen işçiler de, patronların çok güçlü olduğunu, onlar olmadan kendilerinin hiçbir şey yapamayacağını, “işsiz” kalacaklarını zannederler. Peki, **gerçekte patronlar mı işçilere ekmek veriyor?** Patronlar olmadan işçilerin hiçbir değeri yok mu? İşçilerin emeği olmazsa, **işçiler üretmezse zenginlik ortaya çıkar mı?**

Oysa insanın yaşamını devam ettirmesi için gereken tüm ihtiyaç maddelerini işçilerin emeği var eder. İşçiler çalışıp üretmezse patronların o koca fabrikaları hiçbir işe yaramaz. İplikler kumaşa dönüşmez, kumaş elbiseye. Trenler, gemiler, uçaklar yerinden oynamaz. İnşaatlar yükselmez. Tarlalar ekilmez. İşçiler çalışıp üretiyor, ortaya bir değer çıkıyor ve patronlar bu değere el koyuyorlar. Bu değerden işçilere sadece karınlarını doyurmalarına yetecek bir ücret veriyorlar, geri kalanına ise el koyuyorlar. Kendileri lüks, ihtişam içinde yaşıyorlar. İstedikleri yere, istedikleri zamanda gidebiliyor, sağlık hizmetinin, eğitimin

ve tüm ürünlerin en iyisini ve en kalitelisini alıyorlar. Dünyanın tüm nimetlerini dilediklerince tadıyorlar. İşçilerse karınlarını zar zor doyuruyorlar, yaşadıkları dünyanın güzelliklerinin tadına varamıyorlar. İşçiye maaş olarak verilen **sefalet ücreti**, çoğu zaman patronlar için bir yemek parası bile değildir.

İşte patronların düzeni bu gerçeklerin üstünü örtmek, gerçekleri gizlemek için yalan üretiyor. **Her şey işçi-patron ayrımının açıkça görülmemesi için yapılıyor.** İşçi

kendisini sömürenin, emeğine el koyanın, sefalet içinde yaşamasının sorumlusu olarak patronları görmesin isteniyor. Bundan dolayı, bu gerçeklerin farkında olmayan işçi, iyi kötü çalışabileceği, karnını doyurabileceği bir yer bulduğu için de kendini şanslı hissediyor, buna şükrediyor. Daha iyi çalışma ve yaşam koşulları için mücadele yürütmüyor. Bu yüzden yanındaki işçi arkadaşıyla birlikte hakkını aramak yerine, patronların yaydığı düşüncüyü benimseyerek mücadele eden işçi arkadaşına “adam sana ekmek veriyor” diyor. Böylece onun da mücadele etmesinin önüne geçmiş oluyor.

İşçiler ancak birlik oldukları, kendi birliklerinde, örgütlerinde bir araya geldikleri zaman, bilinçlendikleri zaman patronların gizlemeye çalıştığı gerçekleri görebilirler. Bilinçlenen ve haklarını öğrenen işçi, patronların değil kendi sınıfının fikirlerini, düşüncelerini sahiplenir. ■

İnsanın yaşamını devam ettirmesi için gereken tüm ihtiyaç maddelerini işçilerin emeği var eder. İşçiler çalışıp üretmezse patronların o koca fabrikaları hiçbir işe yaramaz. İşçiler çalışıp üretiyor, ortaya bir değer çıkıyor ve patronlar bu değere el koyuyorlar. Bu değerden işçilere sadece karınlarını doyurmalarına yetecek bir ücret veriyorlar, geri kalanına ise el koyuyorlar. Kendileri lüks, ihtişam içinde yaşıyorlar.

Bir Kadın İşçinin Gençliği

eşitsizliklerden kaynaklandığını öğrendim.” Öğrendiklerini başka işçilere anlatma arzusu o zamana kadar çekingen ve sessiz olan bu genç kızı değiştirmiştir. “Önümde bir amaç belirlediği, bilincine vardığım şeyleri bütün insanların bilmesi gerektiği düşünceyle dolup taşıdığım bu anda, bütün çekingenliğimi bir kenara atmıştım. İş arkadaşlarıma işçi hareketi hakkında okuduğum her şeyi anlatır olmuştum” der.

Adelheid Popp da artık sosyalist bir işçidir. İşçi sınıfının sömürüden kurtulması için mücadele etmesi gerektiğine inanır. Ama ilk zamanlar politikayı erkek işi olarak görür. Çünkü toplumun genelinde öyle bir algı

Avusturya’da doğmuş, 10 yaşında işçiliğe başlamış, büyük acılar çektikten sonra işçi sınıfının mücadelesine katılmış bir kadındır **Adelheid Popp**. Adelheid, hayatını anlattığı “*Bir Kadın İşçinin Gençliği*” adlı bir kitap yazmış ve tıpkı kendisi gibi ekmeğini kazanmak için ölümlüne çalıştırılan, ezilen emekçi kadınlara umut vermek istemiştir. Emekçi kadınların çektiği acıların onların kaderi olmadığını, yaşamlarını hep birlikte değiştirebileceklerini göstermiştir.

1800’lü yıllarda Avusturya’da işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları çok ağırdır. Çalışma saatleri *12 saatten* az değildir. İşçi ücretleri öylesine düşüktür ki işçilerin ancak açlıktan ölmemesine yeter. İşçilerin sağlığını tüketen çalışma ortamı sadece kadın ve erkek işçiler için değil, küçük çocuklar için de aynıdır. İşte böyle bir dönemde 1869 yılında, tek göz odalı yoksul bir evde dünyaya gözlerini açar Adelheid Popp. Adelheid’in doğup büyüdüğü evdeki yoksulluk bir istisna değildir. O da tıpkı yaşlıları gibi henüz 10 yaşındayken okulu bırakarak günde 12 saat çalışmaya başlar. 15 yaşına geldiğinde pek çok iş değiştirmiş, defalarca kapı kapı gezerek iş aramak zorunda kalmıştır. Çalıştığı yerlerde ücreti kesilmiş, kaldıramayacağı işlerde çalışmaya zorlanmış ve hatta tacize de uğramıştır.

Adelheid nihayet büyük bir fabrikada çalışmaya başlar. Bu durum yaşamında büyük değişimlere yol açar. Ağabeyinin patronların sömürü düzenine karşı mücadele eden, işçileri örgütleyen sosyalist arkadaşlarıyla tanışır. Onların getirdiği sosyalist gazeteyi düzenli olarak almaya ve okumaya başlar. Artık hayatına yepyeni fikirler girmiştir. Adelheid Popp, bu gazetenin yaşamındaki yerini şöyle anlatır: “Teorik makaleleri hemen anlayamamıştım ama işçi sınıfının acıları hakkında yazılanları anlıyor ve kavırıyordum. Ancak bunların ışığında kendi kaderimi anlamayı ve değerlendirmeyi öğrendim. Katlandığım her şeyin tanrı yazgısı olmadığını, tersine toplum düzenindeki

vardır. Hatta politik çalışmalara katılma hakkına sahip olabilmek için erkek olarak doğmuş olmayı bile diler. Her şeye rağmen içindeki mücadele etme isteği ilk toplantıya katılmasını sağlar. Bu toplantıdaki tek kadın işçi kendisidir ve bütün gözler hayretle üzerine çevrilmiştir. İlk konuşmasını yaptığı toplantıda “bravo” sesleriyle ve alkışlarla karşılanır. Çünkü o zamana kadar bir kadının toplantılarda konuştuğu görülmemiştir. Daha sonra katıldığı toplantıların birinde işçilerin, konuşmacının kadın kılığına girmiş bir erkek olabileceğini tartıştıklarını anlatır. Çünkü onlara göre ancak erkekler böyle konuşabilir!

1890’larda Avusturya’da grevlerin sayısı artmış, çok daha fazla sayıda kadın işçi grevlere çıkar olmuştur. Bu kadınlar o zamana kadar yaşadıkları hayatı bir kader olarak kabullenmiş kadınlardır. Ama değişim başlamıştır. Kendi sözleriyle: “Kadınlar, daha önceleri tanrının bir isteği gibi görüp kabullendikleri şeyleri, örneğin doğumdan yalnızca birkaç gün, çoğu kez birkaç saat sonra, evde ya da fabrikada yeniden çalışmak zorunda kalmaları nedeniyle bedenlerinin hasta ya da kötürüm olmasını, giderek acımasızlık ve zorbalık olarak algılamaya başlarlar.”

Emekçi kadınların bu değişimi, Adelheid’in da kadın sorunu üzerinde daha fazla durmasını sağlar. Toplumda kadına biçilen rolleri eleştirir ve emekçi kadının özgürlüğünün ancak sosyalist toplumda mümkün olacağını söyler. Bu nedenle daha fazla kadının sosyalist mücadeleye katılması için uğraşır. Anılarını kaleme almasının da asıl nedeni budur: “Nasıl sosyalist olduğumu yazma gereksinimi duymam, yalnız ve yalnızca, yürekleri mücadele etme isteğiyle çarpan ancak başarabilecekleri inancını taşımadıkları için her seferinde yeniden geri çekilen sayısız kadın işçiye cesaret aşlamak istediğim içindir. Sosyalizm beni nasıl değiştirip güçlendirdiyse, aynı etkiyi başkaları üzerinde de yapacaktır.” ■

Grev ve Direnişler OHAL Gerekçesiyle Yasaklanıyor

15 Temmuzdaki darbe girişiminin ardından olağanüstü hal ilan edildi. OHAL ilanından sonra açıklama yapan AKP hükümeti, uygulamanın darbe girişimine katılanların yakalanmasını kapsadığını, halkı etkilemeyeceğini ifade etti. Oysa olağanüstü halden sonra, işten atılan işçilerin buna tepki göstermelerine engel olunması, OHAL'in patronlar tarafından bir fırsat olarak kullanıldığını gösteriyor. OHAL ile birlikte grev ve direnişler yasaklanıyor, işçilerin hak arama mücadelesinin önüne geçiliyor.

Avcılar Belediyesi işçilerinin direnişi devam ediyor

Belediye-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten çıkarılan ve aylardır direnişte olan Avcılar Belediyesi işçileri, OHAL'den sonra, 21 Temmuz sabahı zabıtalardan engeliyle karşılaştılar. İşçilerin çadır kurmaları engellendi. CHP'li Belediye yönetimi, OHAL'i fırsat görerek direnişi engellemeye çalışıyor. Ancak işçiler, tüm baskılara rağmen direnişlerini sürdürüyorlar. Gazetelere röportaj veren direnişçi işçilerden Ali Polat, OHAL'le birlikte slogan bile atamadıklarını dile getirdi: "Darbe girişimi bizi sekteye uğrattı, sonrasında OHAL ilan edilmesinden dolayı eylemsizliğe geçmek zorunda kaldık. Belediye başkanı Handan Toprak bunu adeta fırsata çevirmeye çalıştı. Çadırımızı belediye zabıtalardan kullanarak açılmasına izin verilmediğini söyledi. Bizi cahil zannetti herhalde, biz işçiyiz ama biz de okuyoruz bir şeyler. Kanunları biz de biliyoruz. Valiliğin yetkisi vardır OHAL durumunda. ... Bir de OHAL durumunda sendika sıkıntı yaşıyor, direniş alanındayız ama ne eylem yapabiliyoruz ne de eskisi gibi slogan atabiliyoruz. OHAL durumunda olduğumuzdan müdahale etse polis

aylarca gözaltında kalma riski de var."

BEDAŞ'ta OHAL engeli

BEDAŞ'ta 100'den fazla işçi, geçmişe dönük davalarını geri çekmek istemedikleri için 25/2'den işten çıkarıldı (4857 Sayılı İş Kanununun 25/2 maddesi yüz kızartıcı suç işleyenlerin tazminatsız işten atılmasını içeriyor). Atılan işçilerin çoğu Türk-İş'e bağlı Tes-İş Sendikası üyesi. Haksız işten atmalara karşı tepkilerini eylemle göstermek isteyen işçiler, sendikadan engellemesiyle karşılaştılar. Tes-İş, işçileri, "OHAL sürecinde eylem yapmanın cezası 30 gün gözaltı süresi. 40 kişiden 10 kişi atılacak ama eylem yaparsanız bu sayı artabilir" diyerek eylemden vazgeçirmeye çalıştı.

Elazığ'da AKSA Elektrik işçilerine polis müdahalesi

Tes-İş üyesi AKSA Elektrik işçileri, 6 yıldır asgari ücretin altında olan ücretlerinin artırılması talebiyle şirket yöneticileriyle görüştüler. "Ne haliniz varsa görün, elinizden geleni yapın" cevabını alan işçiler, iş yavaşlatma eylemiyle tepkilerini göstermek istediler. 100'den fazla Tes-İş

üyeleri işçinin katıldığı eylemin üçüncü gününde, “işyerini işgal ettikleri” gerekçesiyle 25 işçi gözaltına alındı. Polisin “OHAL uygulanıyor bu nedenle burada eylem yapamazsınız” diyerek gözaltına aldığı işçiler, ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakıldı. Çalıştıkları işyerinin bahçesinde oturmalarına izin verilmemesine tepki gösteren işçiler, PTT Meydanı’nda eylemlerine devam ettiler. İşçilerin kararlı duruşu karşısında patron geri adım attı ve işçilerin taleplerini kabul etti. İşçiler 4 Ağustosta işbaşı yaptılar.

Tedi işçileri müdahaleye rağmen direnişlerine devam ediyor

Tuzla ve Topkapı’daki Tedi depolarında çalışan işçiler, DİSK/Limter-İş’te örgütlendikleri için çeşitli bahanelerle işten çıkarıldılar. İşten atmalara karşı işçiler işyerlerinin önünde direnişe geçtiler. İşçilerin sendikali olarak çalışmasını, yani birleşerek haklarını aramasını hazmedemeyen ve direnişi engellemek isteyen patron, işçileri tehdit etti. Polis ise 12 Ağustosta (direnişin 10. gününde), Tedi patronun şikâyeti üzerine, OHAL yasalarını ve valiliğin emrini gerekçe göstererek işçilerin işyeri önünde haklarını aramalarına engel oldu. TOMA, biber gazı ve coplarla işçilere saldıran polis, bir işçiyi gözaltına alırken, bir işçiyi de darp etti. Polis, saldırı sırasında havaya ateş açarken, bu sırada astım hastası olan bir kadın işçi de fenalaştı. Direnişlerine yolun karşısında devam edeceklerini ifade eden işçiler, yaptıkları basın açıklamasında Tedi’ye ait bütün işyeri ve mağazaları eylem alanı haline getireceklerini dile getirdiler. OHAL yasağına rağmen mücadeleye devam etmeye kararlı olduklarını ifade ediyorlar.

TÜRGEV inşaat işçilerine OHAL tehdidi

Beykoz-Elmalı’da yapılan TÜRGEV inşaatında, Kalyoncu Grup’a bağlı RSY firmasında çalışan işçiler, yemekhane koşullarının, tuvalet ve duş kabinlerinin hijyenik koşullara kavuşturulması, dinlenme alanlarının düzenlenmesi talebiyle 12 Ağustosta iş

biraktılar. Patron, koşullarının düzeltilmesi için iş bırakan işçilerle görüşmeyi kabul etmedi. Amir ise işçileri OHAL ile tehdit etti. İşçilerin kararlılığı karşısında geri adım atan patron görüşmeyi kabul etti. Üçüncü gün yapılan görüşmede, patron işçilerin taleplerini kabul etti. Bunun üzerine işçiler yeniden işbaşı yaptılar.

Ermenek’te maden işçilerinin açlık grevi OHAL gerekçesiyle yasaklandı

Karaman Ermenek’te Özkar Madencilik’e ait maden ocağında çalışan 35 işçi, ücretleri 5 aydır ödenmediği için 13 Ağustosta kendilerini çalıştıkları madene kapattılar ve açlık grevine başladılar. Özkar Madencilik, Ermenek katliamının baş sorumlusu Abdullah Özbey’e ait Cenne Kömür İşletmelerine bağlı olarak faaliyet yürütüyor.

İşçilerin kendilerini maden kapatarak açlık grevine başlamaları üzerine, aynı gün akşam saatlerinde maden sahasına gelen jandarma komutanı, OHAL gerekçesiyle işçilerden eylem yapamayacağını açıkladı.

Ekoroma işçilerinin direnişi devam ediyor

Yaklaşık bir yıldır mali denetim için atanan kayyum tarafından yönetilen ve 4 aydır işçilerin ücretlerini ödeme-yen Ekoroma, Adana’daki bütün mağazalarını kapattı. Ücretlerini ve kıdem tazminatlarını almak isteyen Ekoroma Marketler Zinciri işçileri, haftalardır Ekoroma Adana Esentepe Şubesinin önünde direnişler.

Direniş çadırında konuştuğumuz bir işçi, “2,5 yıldır Ekoroma’da çalışıyorum ve 4 aydır maaşımı alamıyorum. Burada 100’e yakın işçi arkadaşımızla direnişteyiz. Maaşlarımızın ödenmesini istiyoruz” dedi. Ücretlerinin ödenmemesi nedeniyle yaşadıkları zorlukları anlatan işçi, “Bizi Mersin’de faaliyette olan şubelerde çalışmaya zorluyorlar. Gitmek istemeyenlerin ise istifa etmesini istiyorlar” diyerek içinde buldukları durumu anlattı. Kayyumun “para yok” diyerek maaşlarını ödemediğini ve devletten bir muhatap aradıklarını belirtti.

Yol paralarının bile kalmadığını söyleyen işçiler, bir an önce içerde olan ücretlerini almak istediklerini ve herkesten destek beklediklerini dile getirdiler. ■

REKABET: İŞÇİNİN DÜŞMANI, Patronun Kâr Kaynağı!

Pek çok işyerinde işçiler, övünerek günlük performansları hakkında konuşuyorlar. Derneğimizi ziyaret eden bir grup işçi, üretmeleri gereken günlük ürün miktarını aştıklarını gururlanarak anlatıyorlardı: “Sayıyı 500’den 700’e çıkardık. Şef bize pasta alacak, kutlayacağız. Kollarımız koptu, çok yorulduk ama diğer vardiyayı geçtik!” İnsanın üzülün mü, kızsın mı bilemediği bu sohbet, işçiler arasındaki rekabetin somut örneklerinden sadece biri.

Patronların egemen olduğu kapitalist üretim sistemi, işçileri adeta bir ahtapot gibi her yandan sarmış durumda. Patronlar, bin bir türlü tuzakla, hileyle kendi gemilerini yürütüyorlar. İşyerlerinde çalışma koşulları yeterince ağırken, bir de rekabet körüklenerek koşullar daha da çekilmez hâle getiriliyor. Prim uygulaması, “ayın elemanı”nın seçilmesi gibi “ödülleri” üzerinden işçiler rekabete sokuluyor. Bant sistemiyle çalışan işyerlerinde bu rekabet daha da artıyor.

Büyük çoğunluğumuzun **açlık sınırının altında olan asgari ücretle** geçinmek zorunda kaldığı günümüz koşullarında, biz işçilerin ücretlerimizi arttırma çabası gayet doğal. Ama bunu nasıl yapmalıyız? Birlik olamayan pek çok işçi, ücret artışını ayın elemanı seçilerek alacağı ödülle, primle gerçekleştireceğini ya da patronun gözüne girerek zam elde edeceğini hesap ediyor. Oysa prim, “ayın elemanı” gibi uygulamalar patronların, işçileri bölüp parçalamak için kullandığı yöntemlerden, tuzaklardan biridir. Üretimi arttıran işçiler sayesinde patronlar sermayelerini alabildiğine büyütürler. İşçiler arası rekabet sayesinde kârlarına kâr katarlar. Yoğun tempoyla tüketircesine çalışma işçilerin ise sağlığını bozar ve gerçekte ücretler yerinde sayar, hatta bilimsel olarak düşer.

Rekabet, patronlar arasında olmazsa olmaz bir şeydir. Çünkü piyasaya sürdükleri mallarını daha fazla satmaları ve daha fazla kâr elde etmeleri rekabet koşullarına bağlı-

dır. Rekabete dayalı kapitalist kâr düzeni, işçilerin iliklerine kadar sömürülmesi üzerinde yükselir. Patronların rekabet edebilme koşullarının temel ayaklarından birini işgücünün ucuzluğu oluşturur. **Patronlar, işçinin ücretinden sosyal haklarına varıncaya kadar işgücü maliyetlerini düşük tutmak için her yola başvururlar.** Diğer taraftan işçileri daha **tempolu çalıştırarak** bir gün içinde üretilen ürün sayısını alabildiğine yükseltmek isterler. İşçiler arasında rekabetin körüklenmesi bundandır. **İşçi sınıfının dayanışma, kardeşleşme, yardımlaşma, birlik ve beraberlik gibi değerleri yok edilir.** Rekabet, bencillik, kıskançlık, bireycilik gibi işçi sınıfının çıkarlarına aykırı şeyler kışkırtılır. Aynı sınıfın evladı olan, benzer şekilde sefaletle, yoksullukla boğuşan işçilerin ortak sorunlara ve ortak çıkarlara sahip olduklarının farkına varmalarını istemezler patronlar.

Oysa bizden önceki işçi kuşakları, *yüz yıldan fazla bir süre önce* bile gerçekleştirdikleri grevlerde işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olan prim uygulamasının kaldırılmasını istiyorlardı. İşçiler, bunun yerine saat ücretlerine zam yapılması taleplerini yükseltiyorlardı. Örneğin, işçi sınıfının tarihine kazınan **Ekmek ve Gül** greviyle kadın ve erkek işçiler, sefalet koşullarına, uzun iş saatlerine karşı omuz omuza birlik olmaya girişmişlerdi. Muazzam bir dayanışma örneği olan bu grev sonucunda, birçok talepleri kabul edilmiş, prim sistemi kaldırılmış, ücretler yükseltilmişti.

Bugün de tüm işçilerin aynı bakış açısıyla bakması gerekiyor. Bugün eksik olan dayanışma, yardımlaşma ruhunun yeniden yeşertilmesiyle birlik ve beraberlik güçlendirilebilir. Biz işçiler, ancak dayanışma içerisinde birbirimize sımsıkı kenetlenirsek uzun iş saatleri, kötü çalışma koşulları, iş cinayetleri gibi daha pek çok can yakıcı sorunuza çözüm bulabiliriz. ■

Dünya İşçi Hareketinden

İngiltere'de grevler

İngiltere'de Wood Grubu petrol hizmet şirketinde çalışan yaklaşık 400 petrol işçisi, uzlaşmazlık üzerine 4 Ağustosta greve çıktı. Şirket ile Demiryolu, Denizcilik ve Taşımacılık Sendikası (RMT) arasında görüşmelerin tıkanması üzerine 48 saatlik grev kararı alındı.

Kuzey Denizi'nde çalışan petrol işçileri, geçen ay 28 yıldan beri ilk defa 24 saatlik bir greve çıkmışlardı. Fazla mesailerin kaldırılmasıyla sonuçlanan grev, çalışma saatlerinin artırılmasına ve ücret kesintilerine karşı yapılmıştı.

Dünya pazarında petrol fiyatlarının düştüğünü söyleyen şirket, maliyeti azaltmak için düzenlemelere gidildiğini dile getiriyor. Wood Grubu, ücret düşüşünün %3 civarında olacağını söylerken, sendikalar gelir düşüşünün %30'lara kadar varabileceğini söylüyorlar. 2014'ten bu yana, Kuzey Denizi'nde çalışan yaklaşık 120 bin petrol işçisinin işsiz kaldığı tahmin ediliyor.

Londra ile Fransa ve Belçika arasında demiryolu ulaşımını sağlayan Eurostar şirketinde çalışan demiryolu işçileri de greve gideceklerini duyur-

dular. RMT Sendikasına üye işçiler, ilk olarak 12 Ağustos ile 15 Ağustos arasında greve çıktılar. 27-29 Ağustos arasında tekrar greve çıkacaklar. İdari bölümde çalışanlar ise 14 ve 15 Ağustosta greve çıktılar, ayrıca 28 ve 29 Ağustosta da greve çıkacaklarını duyurdular.

Demiryolu çalışanları, sosyal yaşamı hiçe sayan çalışma saatlerine ve nöbet çizelgelerine karşı grev haklarını kullanıyorlar ve çalışma koşullarının düzeltilmesini talep ediyorlar.

Virgin Doğu Yakası Trenlerinde çalışan işçiler de grev oylamasına gittiler ve %84 oranında oy çokluğuyla grev kararı aldılar. Yine RMT üyesi işçiler, şirketin çalışma koşullarında değişikliğe gideceği ve 200 işçinin işten atılacağı tehdidine karşı greve çıkacaklarını duyurdular. Demiryolu şirketleri, maliyetleri düşürmek için daha az işçiyle çok iş yaptırmak istiyorlar. İşçilerse, hak gasplarına son verilmesi için mücadele ediyorlar. ■

Rusya'da stadyum inşaat işçileri ücretlerin ödenmemesini protesto etti

Kaliningrad şehrinde yapılmakta olan 2018 Dünya Kupası stadyum inşaatında çalışan 100'den fazla işçi, son iki aylık ücretlerinin ödenmemesini protesto etti. Taşeron firmanın ortadan kaybolmasıyla birlikte işçiler, ana firmadan ücretlerinin ödenmesini talep ettiler.

Dünya Kupası stadyum inşaatında çalışan işçilerin ücretlerinin ödenmemesi üzerine bu yıl Rostov, Petersburg, Moskova, Nijni Novgorod şehirlerinde dört benzer iş durdurma eylemi yapıldı. ■

Brezilya'da emekçiler hak gasplarına karşı mücadele ediyorlar

Brezilya hükümeti, bütçe açığını kapatmak gerekçeyle emeklilik maaşlarında ve işçilerin diğer sosyal haklarında kesintiye gitmeyi planlıyor.

Tüm dünyanın gözleri Rio de Janeiro'daki olimpiyat oyunlarındaiken, Brezilya'nın en büyük sendika konfederasyonları, işçileri 16 Ağustosta hak gasplarına karşı gerçekleştirecek eylemlere çağırdı. Eylemler Brezilya'nın 27 eyalet başkentinde ve federal bölgelerde sendikaların belirlediği ortak alanlarda gerçekleştirilecek.

Olimpiyat oyunlarının başlamasının öncesinde de başta gençler olmak üzere binlerce emekçi, olimpiyat oyunlarının yüksek maliyetlerini protesto etmiş ve olimpiyat

meşalesini protestolarla karşılamışlardı. Sefaletle mahkûm edilen emekçiler kendilerine bütçe ayrılmasını talep etmiş, olimpiyat oyunlarını protesto etmişlerdi. Ancak polis azgınca eylemlere saldırmıştı.

Sendikalar, mevcut haklardan taviz vermeyeceklerini ve bu kapsamda hükümetle herhangi bir görüşme gerçekleştirmeyeceklerini ifade ediyorlar. Sendikalar tabanda muhalefeti büyüterek hükümete geri adım attırmayı hedefliyorlar.

Brezilya'da son yılların en büyük ekonomik ve siyasal krizi ve yolsuzluk skandalları yaşanıyor. Brezilya hükümeti ve patronlar sınıfı, içinde buldukları krizi, faturayı emekçilere keserek aşmaya çalışıyorlar. Zaten yoksulluk koşullarında yaşayan işçi ve emekçilerin yaşam koşulları daha da ağırlaşıyor. ■

Güney Afrika'da petrol rafinerisi ve ilaç sanayii işçileri grevde

29 Temmuzdan bu yana Güney Afrika CEPPWAW sendikasına üye 15 bin rafineri işçisi ve 8 bin ilaç endüstrisi işçisi grevde. Grev, yakıt teslimatlarını ve ilaç üretimini etkilemiş durumda.

İlaç işçileri bir yıl için %9 ücret artışı talep ediyorlar. Buna karşılık ilaç devi olan GlaxoSmithKline dâhil ilaç şirketleri bu yıl %7,5 ve önümüzdeki iki yıl için yıllık %7'lik ücret artışı teklifi sunuyorlar.

Petrol rafinerisi işçileri de geçici işçileri kapsayacak şekilde %9 ücret artışı ve asgari ücretin 571 dolara yükseltilmesini talep ediyorlar. Petrol şirketi ise önümüzdeki iki yıl için yıllık %7 ücret artışı teklifi sunuyor. ■

Ellerimiz, Emeğimiz ve Yalanlar

Ellerimiz nesnelere kavrayıp tuttukça, yontup şekil verdikçe, alet yardımıyla en zor işlerin dahi üstesinden geldikçe insanlık ileriye doğru büyük atılımlar yapmıştır. Eldir ateşi tutuşturan, yazıyı yazan, demiri işleyen, taşı taş üstüne koyan. El olmadan, emeğimiz ürüne şekil veremezdi. İşçi sınıfının büyük ozanı Nazım Hikmet, işte bunun için şiirinde “bu dünya ellerinizin üstünde duruyor” diye seslenir üreten, ter döken işçilere.

Bütün taşlar gibi vakarlı,
hapiste söylenen bütün türküler gibi kederli,

bütün yük hayvanları gibi battal, ağır
ve aç çocukların dargın yüzlerine benzeyen elleriniz.
Arılar gibi hünerli hafif,
sütlü memeler gibi yüklü,
tabiat gibi cesur
ve dost yumuşaklıklarını haşın derilerinin altında gizleyen elleriniz.

Bu dünya öküzün boynuzunda değil,
bu dünya ellerinizin üstünde duruyor.

Nazım Hikmet, işçilerin “vakarlı”, “kederli”, “battal” ellerini gözümüzde canlandırır. İnsanları ellerinden tanıyabilir, ne iş yaptığını veya hangi sınıfa mensup olduğunu anlayabiliriz. Kiminin elleri pamuk gibi beyaz ve narin, kiminin elleri de nasırlı ve kederlidir. Metalde, tersanede, inşaatlarda, tarlalarda veya madenlerde çalışan bir kimsenin elleriyle bir patronun, ağanın, beyin elleri bir değildir.

Dünyanın bizim, yani işçilerin, emekçilerin elleri üstünde durduğunu vurgulayan Nazım, bütün insanlık adına büyük bir “ah” çeker:

İnsanlar, ah, benim insanlarım,
yalanla besliyorlar sizi,
Hâlbuki açsınız,
etle, ekmekle beslenmeğe muhtaçsınız.

Ve beyaz bir sofrada bir kere bile yemek yemeden doyuya,

göçüp gidirsiniz bu her dalı yemiş dolu dünyadan.

Nazım'ın haykırdığı yalın gerçek budur: Ellerimizin üzerinde tuttuğumuz bu dünyadan, “her dalı yemiş dolu dünyadan” yalanlarla beslenerek, açlık ve yoksulluk içinde göçüp gideriz. Üstelik Afrika'dan Amerika'ya bütün insanların yüzde yetmişinden fazlayız. Ellerimizin tutsaklığı insanlığımızın tutsaklığına dönüşmüştür. Fabrikalarda, madenlerde, metalde, sanayide biteviye çalışıp duran; yol, köprü, inşaat ve gökdelenler inşa eden milyonlarca el çaresizlik içinde gücünden, yaratıcılığında, mucizesinden habersizdir. Ellerimiz çalışıp ürettikçe dünya üzerinde

envai çeşit zenginlik ve güzellik birikmekte fakat bu zenginlik ve güzellik, mutluluk ve barışın değil sömürünün kaynağı haline getirilmektedir.

Acı ve öfkeyle hissederiz ki sermaye sınıfı bizleri, ellerimiz gibi tez kandırmakta ve kolay aldatmaktadır. Dünyaya hükmeden kapitalist sınıf, ücretli kölelik düzenini sürdürmek için her şeye dair yalan üretmeye devam ediyor. Bugün Ortadoğu'da milyonlarca insanı katleden, yerinden yurdundan göçe zorlayan emperyalist-kapitalist savaş, özgürlük ve demokrasi söylemi ile dünyaya yutturuluyor. İş kazaları kader, işsizlik ve evsizlik beceriksizlik olarak benimsetiliyor. Ekonomik krizlerin faturası, “aynı gemideyiz fedakârlık yapmalıyız” yalanıyla sırtımıza yıkılıyor.

Medya tekeli elinde tutan patronlar sınıfı, sürekli olarak yalan söylüyor, gerçekleri çarpıtıyor. Peki neden?

antenler yalan söylüyorsa,
yalan söylüyorsa rotatifler,
kitaplar yalan söylüyorsa,
duvarda afiş, sütunda ilan yalan söylüyorsa,
ses yalan söylüyorsa,
söz yalan söylüyorsa,
ellerinizden başka herşey

herkes yalan söylüyorsa,
elleriniz balçık gibi itaatli,
elleriniz karanlık gibi kör,
elleriniz çoban köpekleri gibi aptal olsun,
elleriniz isyan etmesin diyedir.

Milyarlarca ele bir avuç kapitalist asalak hükmediyor. Onlar ellerimizi kendilerine açmamızı ve uysalca boyun eğmemizi istiyorlar. Aslaklara ve bezirgânlara karşı ellerimizi birleştirmeliyiz. Birleşen ellerimizle yalanların perdesini yırtıp atmalı ve kollarımızın olanca kuvvetiyle birbirimize sarılmalı, örgütlenmeliyiz. Sömürü düzeninin zincirlerini kırmak ve sömürsüz bir dünya kurmak için ellerimizin bütün hünerini göstermenin vakti bir gün mutlaka gelecek çünkü. ■

Mücadele Bizi Çağırıyor!

■ Avcılar'dan bir üniversite öğrencisi

İşçi ve emekçilerin yaşamları sermaye sınıfının eliyle bir bataklığa dönüşürken işçi sınıfının gençleri de artan baskı ve saldırılardan nasibini alıyor, kapitalizm bataklığında debelenip duruyor. En acısı ise, mücadeleden uzaklaştırılmış ve örgütsüzlüğe mahkûm edilmiş üniversite gençliği, bu bataklıktaki çırpınışlarını bireysel kurtuluşa ve özgürlüğe doğru atılan bir kulaç olarak görüyor. Oysa “okuyup büyük adam olma” hayallerine kapılan gençlik, attığı her kulaçta daha derine batıyor.

Gençliğin bu örgütsüzlük halini ellerini ovuşturarak seyreden burjuvazi, ola ki aklını başına toplar da zincirlerini kırma cüretinde bulunursa diye gençliğin olası girişimlerinin önünü almak için her fırsatta zincirlerine yeni halkalar ekliyor. Genel örgütsüzlük koşulları ile birleşen gençliğin bu durumu, içinden çıkılmaz bir hal alıyor. İyi bir üniversiteye kapak atanın da çilesi bitmiyor. “Büyük adam” olmaya ramak kala, gerçeklerin duvarına çarpan gençliğin hayalleri de tuzla buz oluyor.

Yaz dönemine girilmesiyle birlikte üniversite öğrencileri için yaz okulu dönemi de başlamış oldu. Öğrencilerin can simidi olan bütünleme sınavlarının kaderi **YÖK**'ün (Yüksek Öğretim Kurumu) aldığı bir kararla birlikte üniversite yönetimlerine devredilmişti. Milyonlarca öğrenciyi ilgilendiren bu karara göre öğrencilere sorulmaksızın bütünleme sınavlarının yapıp yapılmamasını üniversite yönetimi belirleyecek. Halihazırda birçok üniversitede bütünleme sınavı kaldırılmışken akademik takvim yoğunluğu gerekçesiyle, kalan diğer üniversitelerde de bütünlemelerin kaldırılması yönünde karar verileceği açık. Haliyle normal dönemde derslerini güç bela veren ve bütünleme hakkı da elinden alınan öğrenciler için yaz okulu artık şart oldu.

Yaz okulu yönetmeliklerinde amaç, daha kısa sürede mezun olabilmeye imkân tanımak, başarısız olunan dersleri yaz aylarında da açmak suretiyle başarısız öğrencilere olanak sağlamak, bölümlerde meydana gelen öğrenci yığılmalarının giderilerek eğitimin verimini arttırmak şeklinde sıralansa da, ders başına ödenen ücretlere bakıldığında esas amacın çok daha farklı olduğu ortada. Hele kendi okulu dışında başka okullardan ders almak zorunda kalan öğrencilerin önüne koyulan 3-4 kata varan astronomik rakamlar bu işin bir **piyasaya dönüş-tüğünün** açık kanıtı. Üstelik dersin alındığı okul, başka bir şehirdeyse ulaşım, barınma, beslenme masraflarıyla birlikte o astronomik rakamlar, evreni birkaç tur dolaşmış öğrencinin önüne yığılıyor. Yazın kavuran sıcaklığının yerini ise aniden gelen bir titreme ve üşüme hissi alıyor. Yaz okulu programlarında bahsedilen verimliliğin ise esamisi okunamaz hale geliyor. Çünkü yaz okulu ücretlerinin altında beli bükülen öğrenciler, bir yandan dersleri geçmek bir yandan çalışmak zorunda kalıyor.

İster öğrencilerin tembelliği diyelim, ister hocaların insafsızlığa varacak kadar derslerinden geçirmeme sevdalarına verelim, bu işte bir çarpıklık olduğu kesin. **Bilimsellikten uzak**, yalnızca sınavlara endeksli olan bu eğitim sistemi bizden kafamızı yalan yanlış, çarpıtılmış bilgilerle dolu kitaplara gömmemizi, yaşamımızı yalnızca okuldan ibaret görüp içi boş kariyer planları yapmamızı istiyor. Bu amaçla işimizi zorlaştırdıkça zorlaştırıyor, şöyle bir kafamızın ucuyla etrafımızda neler olup bittiğine bakacak olursak önümüze yeni bir duvar diyor. Bizlere sorulmadan bizler adına yeni kararlar alınıyor. Hayallerimizi bile onlar kurguluyor. Şimdi o duvarları yıkma vakti! Duvarların ardındaki gerçek yaşamla yüzleşme vakti. **Yaşam bizi işçi sınıfının örgütlü mücadelesine çağırıyor!** ■

Mademki Dünyanın Yarısıyız, O Halde Biz de Varız!

■ Gebze'den ÜİD-DER'li kadın işçiler

ÜİD-DER Gebze temsilciliğimizde kadın işçilerle birlikte Diren filmi izledik. İngiltere'de oy hakkı için mücadele eden kadınların direnişini konu edinen film, 1912 yılında Londra'da geçiyor. Film, 1900'lü yıllarda kadınların politikadan uzak tutulmaya, seçme ve seçilme hakkının, çocukları üzerinde söz hakkının tanınmamasına karşı mücadelelerini anlatıyor. Filmde, çok küçük yaşlarda çamaşırhanede çalışmaya başlayan kadın işçilerin çalışma koşullarına tanık oluyoruz. Uzun çalışma saatleri, ağır çalışma koşulları ve iş kazaları kadın işçileri daha genç yaşta iken yıpratıyor. Kapitalizmin beşiği İngiltere'de kadınların yara bere içindeki elleri ve genç yaşta son bulan yaşamları, sömürünün vahşetini gözler önüne seriyor. Çamaşırhane patronlarının aşağılayıcı ve baskıcı tavırları, çocuk yaştaki işçileri taciz etmeleri yaşamı kat be kat çekilmez kılıyor. Filmde, yaşamak için başka bir yol olabileceğine inanan bir kadın işçinin bu koşullara başkaldırısı ve geçirdiği dönüşüm anlatılıyor.

Filmde Maud adlı çamaşırhane işçisi, bir kızı olsaydı nasıl bir geleceğe sahip olacağını sorduğunda, kocası ona "seninki gibi" diye cevap verir. Maud düşünür. Bir kızı olsaydı, küçük yaşta çamaşırhanede çalışacak, patronların tacizine maruz kalacak, genç yaşta parmakları işlevini yitirecek, iş kazalarına maruz kalacak ve çalışma koşulları nedeniyle genç yaşta hayatı son bulacaktı. Kapitalizmin işçilere dayattığı bu kahrılı yaşamı reddeden Maud, başka bir hayatın mümkün olduğuna inanarak mücadeleye atılmaya karar verdi. Eşinin istediği gibi bir hayatı sürdürmeye, çocuğunun üzerinde söz hakkına sahip olamamaya, seçme ve seçilme hakkından uzak tutulmaya karşı çıkan Maud'un yüreğinde isyan ateşi büyüdü ve ağır çalışma koşullarına, düşük ücretlere, baskıya, tacize karşı canla başla mücadeleye atıldı. Milletvekillerinin yalanlarına, polisin işkence ve şiddetine, mahalle

baskısına, ayıplanmaya, dışlanmaya karşı azimle mücadeleye sarıldı. İşçi sınıfının bir parçası olan Maud'un, kendi gücüne güvenerek arkadaşlarını yüreklendirmesi, fedakârlığı, inancı, kararlılığı ve mücadele azmi bugün de tüm emekçi kadınlara güzel bir örnektir.

Yüzyıllardır çifte ezilmişlik altındaki emekçi kadınlar, 8 saatlik işgünü, eşit işe eşit ücret, doğum ve emzirme izinleri, kreş hakkı için mücadelede önde yer aldılar. Emperyalist savaşımlara, baskılara, yoksulluğa karşı dünyanın dört bir yanında sokaklara çıktılar. İşçi sınıfının patronlar sınıfına karşı verdiği mücadelelerde korkusuzca öne atıldılar. Ekonomik haklarımızdan siyasal haklarımıza kadar, bugün kazanım olarak saydığımız ne varsa kadınıyla-erkeğiyle geçmiş işçi kuşaklarının verdiği mücadeleler ile elde edilmiştir. Aradan yüzyıllar geçmesine rağmen, emekçi kadınlar düşük ücretlere çalıştırılmakta, şiddete, tacize maruz kalmakta emekleri değersiz görülmektedir. Bu sorunların kaynağı olan kapitalist bataklık yok edilmedikçe, bizlere dayatılan bu hayatı yaşamaya mahkûm olacağız. Biz işçi sınıfının kadınlarıyız ve dünyanın yarısıyız! Başka bir dünyanın mümkün olduğuna duyduğumuz inançla mücadelede en önde yer almaya devam edeceğiz. ■

Doktorlar Yalan SöylüyorSA!

■ İstanbul'dan bir sağlık işçisi

Yaşam koşullarımızın kötüye gitmesi sağlığımızı da bozuyor. Bazen meslek hastalıkları, bazen de ağır yaşam koşulları ve yetersiz beslenme vücudumuzu bitap düşürüyor. Bizler de sağlıklı yaşamak için hastanelerin yolunu tutuyoruz. Sizlere hastanelerin verdiği sağlık hizmetinin rezilliğini uzun uzun yazmayacağım. Zira daha önceleri İşçi Dayanışması gazetesinde bu önemli soruna dair birçok yazı-mektup yazıldı. Ama yıllardır özel sek-

törde çalışan bir sağlık işçisi olarak sizlere içimi dökmek istiyorum. Çünkü bir insan olarak vicdanım, insanlığım haykırmak istiyor, susmaktan bıktı. Özel bir hastanede çalışıyorum. Biz işçiler için fazlasıyla pahalı bir hastane. Düşünün %200 alıyor ve ben her gün onlarca insanın, o kadar para vermelerine rağmen, nasıl sakat bırakıldığına tanık oluyorum. Nasıl mı? Hemen anlatayım.

Özel hastanelerde çalışan doktorlar ne kadar çok ameliyat yapıp, tetkik (röntgen, kan, idrar tahlili vb) isterse o kadar uzun süreli çalışır ve iyi maaş alır. Aksini yapanlar hemen işten atılır. İşte benim çalıştığım hastanede durum

tam da böyle işliyor. Yaklaşık 9 aydır çalıştığım bu yerde en az 6 doktor bu sebepten işten atıldı. Yani işini düzgün yapanları barındırmıyorlar. Geriye kalan doktorların büyük çoğunluğu yüzüne tükürülecek cinsten. Bir beyin cerrahımız var insan demezsiniz. Odasına giren her hastayı belinden ya da boynundan ameliyat edip, bütün omurlarına platin takıyor. Ameliyat olmasına gerek olmayan hastalara yalan söyleyip hasta olduklarına ikna ediyor. Tabii birçok yalana olduğu gibi bu yalanlara da insanlar inanıyor. Yapılan ameliyatlardan ortalama 10 ilâ 30 bin lira arası paralar alınıyor. Sonra parayı hastane sahibi ile kırıyorlar. Defalarca şahit oldum, sağlam insanların bu şekilde nasıl sakat bırakıldığına. Çoğu zaman hastaneye

sadece baş ağrısı şikâyeti ile gelen insanlardan bile fazla ücret almak için neredeyse bütün tahlilleri yaptırıyorlar. Öleceklerini bildikleri yoğun bakım hastalarına bile SGK'dan para almak için en pahalı tetkikleri yapabiliyorlar. Yanlış teşhisler, ameliyatlar, ilaçlar... Bu sistem pislik üretiyor. Ve ürettiği pislik insanlığımızı da kirletip yok ediyor. Bu anlattığım örnekler sadece bir hastaneye mahsus değil. Devlet hastanesinden özel hastanesine kadar tüm sağlık kurumları ticarethaneye dönüştürülmüş durumda. İnsan sağlığının hiçbir önemi yok. Patronların düzeni yüzünden hastalanıyoruz. Sonra da onların istediği koşullarda iyileşmeye çalışıyoruz. Bu böyle gitmemeli, gitmez. Bu kirli çarkı ancak biz işçiler birleşirsek kırabiliriz. ■

Medyanın İşçiler Üzerindeki Etkileri

■ Tuzla'dan bir metal işçisi

Medyanın gücü hepimizin malûmudur. Sermayenin en etkili silahlarından biri olan medya işçi sınıfının en belâli düşmanı haline gelmiş durumda. Nasıl mı?

Hayatının çok büyük bir bölümünü işte ve işe giderken yolda geçiren işçiler, arta kalan zamanlarında medya araçlarından özellikle televizyonun en önemli izleyici kitlesi. Öyle ki ailesi ya da kişisel ihtiyaçlarına zaman ayırmaktansa işçiler ekranlara kilitlenip kalıyor. Neler izliyorlar peki?

Saatlerce süren dizileri izliyorlar. Onların da çoğunun en temel konusu zengin-fakir aşkı üzerinedir. Her dizide bu iki kavramın (zengin-fakir) altı egemen ideolojiye uygun bir biçimde dolduruluyor ve sinsi bir biçimde işçilerin zihinlerine kazınıyor. Zengin sınıfın her şeye hakkı olduğu ve bunları kullanırken kimseden korkmadığı, alttan alta zihinlere zerk ediliyor. Fakir ise daima çaresiz, bilinçsizdir. Her daim muhtaç insan portresinden bir türlü kurtulamıyor.

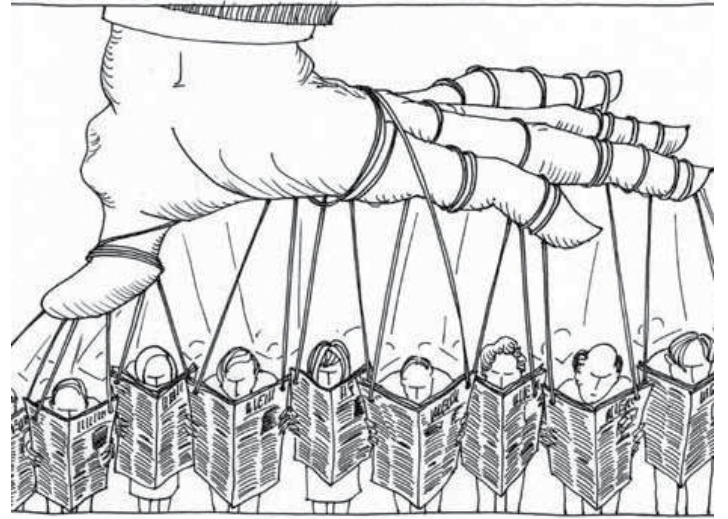
Hiçbir dizide işçi konumunda olan karakterler cezbedici değil. Onlar genel olarak patronun adı geçtiğinde dizileri titreyen tipler. İşçi karakterler işlerinden olduklarında bir tepki göstermiyorlar. Başlarına gelenlerde bir hukuksuzluk, yanlışlık ya da haksızlık görmüyorlar. Yani verilen mesaj net; "patron ne derse o".

Elbette sadece bununla da sınırlı kalmıyorlar. İnsanları birbirine düşüren, menfaat uğruna birbirlerinin arkasından kırk dolap çevirttiren, rekabeti körükleyen yarışmalar da cabası. Bu programlarla insanların birbirlerine güvenleri iyice zedeleniyor. İşçi sınıfının birlik ve dayanışma zincirinde en önemli halka olan güven duygusu ortadan kaldırılıyor. Daima şüpheli, güvensiz ve birlikten korkan insanlara dönüştürülüyor kitleler.

Kapitalizmin yarattığı bütün ikiyüzlülük, rekabet ve

çürümüşlüğe rağmen hâlâ az da olsa insanlar arasında kalan erdemli ilişkileri, insani değerleri ortadan kaldıran izdivaç programları ise kontrolden çıkmış durumda. En basit ahlâki değerleri bile yitiren katılımcılar, yuva kurmaktan ziyade yuva yıkmaya meyilli. Kavgalar, ihanetler almış yürümüş.

Belgeseller ancak işçi kitlelerinin önemli bazı gelişmelerden haberdar olmasının istenmediği durumlarda ekranlarda yer alıyor. Onlar da genellikle bilimsel gerçeklerden uzak, çapı sınırlı programlar. Tartışma ve siyasi programlarda muhalif her düşünceye savaş açılan bir

zemin özellikle hazırlanıyor. Bu yapımlarda ötekileştirme almış başını gidiyor. Yarışmalar ise artık içeriğinden çok ödülüne odaklı. Ada konseptli yarışmalar ise işçi sınıfının en temel iki unsuru olan dayanışma ve birlik alışkanlıklarını yok etmeye odaklanmış durumda.

Nihayetinde her program sömürü düzeni sorgulanmadan devam etsin diye, benmerkezci, çıkarıcı, tek başına bencil bireyler oluşturmak için var. Oysa sermaye karşısında yalnız kalan işçinin aczini biz işçilerden daha iyi kim bilebilir? Ekranlar karşısında harcanan zamanı birlik, dayanışma ve bilinçlenme için harcamanın vakti geldi de geçiyor. ■

Acılar ve Sevinçlere Dair

Şiirler vardır
Acıları dile getiren
Şiirler vardır
Senin, benim, onun
Hüzünlerimizi biriktiren.

Düşün
Sen dışarda göğüs germektesin
Sevdalın içerde kucaklamakta zorlukları
Yüreğiniz buluşur ortak dizelerde
Özleminiz çağıldar
Geçmiş, gelecek günler
Gözlerinizde yaşar.

Acı ve sevinç
Birbirinin ikiz kardeşi
İkisiyle de yaşamayı öğrenmeliyiz.

Hüner
Acılı günlerde bile
Umudu yitirmemek geleceğe
Bereketli yağmurlara dönüştürmek
Kara bulutları.

Üstelik
Söz vermiştik seninle
Akıtmaya sevinci
Mirasyedi hovardalığıyla
Dost gönüllere.

Acı ve sevinç
Birbirinin ikiz kardeşi
İkisiyle de yaşamının tılsımı bizde
Acılar dayanıklılığımızdır bizim
Sevinçler yarına umudumuz
Günler biraz zor gelse de

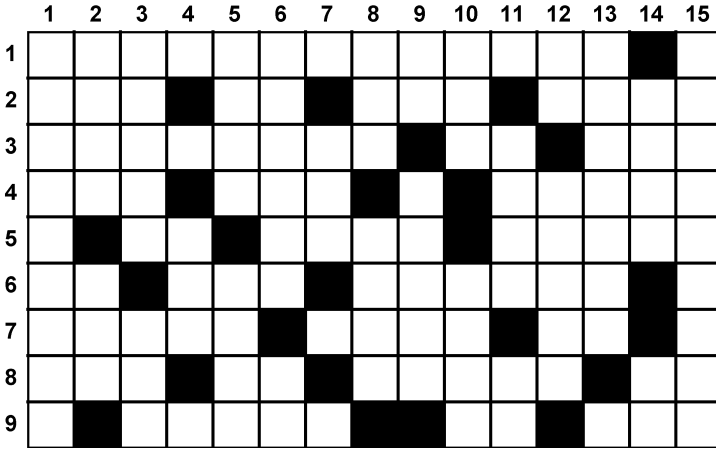
Karanlıklar tanrısı söndüremez
ateşimizi
Sevinci biriktirir
Kara gün cimriliğiyle
Coşturur çayları
Okyanusları köpürtürüz!

Yüreğimizde, ellerimizde, bilincimizde
Büyülü bir hüner var
En derin acıları bile
İnançlı bekleyişlere dönüştürürüz...

Tarih ana
"Neşeli ozanlar" demiş bize
Direnc tomurcukları açtırırız
Dost gönüllerde!

Elif Çağlı

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Darbe girişiminden sonra ilan edilen, Meclis'i devre dışı bırakan, karar-namelerle yasaların uygulandığı durum.
2. Nazım Hikmet'in soyadı. Bir harfin okunuşu. Elektronik Fon Transferi'nin kısaltması. Canlı.
3. Cerrahi müdahale. Eski dilde anne. Tarik.
4. Şöhret. Lazer kelimesinin sessizleri. Mezopotamya'da yaşamış eski bir halk.
5. Zira kelimesinin seslileri. Başlangıcı belli olmayan. Sık sık küçük kazalar yapan.
6. Telli bir çalgı. Kürtçede ekmek. Kulübe, derme çatma yapı.
7. Doğal. Bir yere çarpma, incitme veya vurma sonucu vücudun herhangi bir yerinde oluşan çürük. Deri ile kemik arasındaki kas ve yağdan oluşan tabaka.

8. Geniş toprakları olan, sözü geçen, varlıklı kimse. Civanın simgesi. Gözlem. Yemek.
9. Işık akısı birimi. Türkiye'nin plaka kodu. Başkaldıran.

Yukardan Aşağıya

1. Bir maymun türü.
2. Güney Amerika'da yaşayan uzun boyunlu bir hayvan. Cebel.
3. Kansızlık. Arıların bitki ve çiçek özlemlerinden ürettikleri madde.
4. Birdenbire.
5. Görevden alma. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin kısaltması.
6. Ney çalan kimse. Bir harfin okunuşu.
7. Piyasaya mal sürülmesi.
8. Masa tenisi, voleybol vb. oyunlarda maçın her bir bölümü. Afyon'de bir göl.
9. Tef kelimesinin sessizleri. 8 Mart'ın Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü olarak ilan edilmesinde önemli bir rolü olan Alman sosyalist kadın "... Zetkin
10. Giysilerin buruşukluklarını gidermek için kullanılan alet. Karşı çıkış.
11. Ayaklar veya bir destek üzerine oturtulmuş tabladan oluşan mobilya. Utanma duygusu.
12. İsim. Teniste topa vurmaya kullanılan araç.
13. Bir kimsenin, kendisine iş verilmeye uygunluk, yararlılık durumu.
14. İtalya'nın başkenti. Bir işte başta gelen.
15. Çözümlemesi özel veya bilimsel bilgiye dayanan konularda oyuna veya düşüncesine başvuru kimse.

Geçen Ayın Çözümü														
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	V	E	R	G	I	M	Ü	L	T	E	C	I	S	
2	A	K	O	R	T	Ü	L	K	E	A	K	L	I	
3	T	O	K	İ	A	Z	E	M	E	B	L	A	Ğ	
4	A	S	A	I	L	İ	Ş	İ	K	A	I	I		
5	N	E	G	S	K	İ	L	İ	S	M	I	N		
6	D	S	U	S	A	M	A	N	D	L	M			
7	A	Ş	A	T	E	L	N	L	A	N	K	A		
8	Ş	A	L	T	E	R	D	İ	T	M	E	C		
9	K	O	R	T	İ	Z	O	N	S	A	Y	G	I	

İşçilerin Sordukları/49

İşçiden alıp sermayeye verecek BES yasaladı

Bireysel Emeklilik Tasarruf ve Yatırım Sistemi Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı, Meclis Genel Kurulunda kabul edilerek yasaladı. Yasa, 45 yaşını doldurmamış tüm çalışanların, 1 Ocak 2017 tarihinden itibaren işverenin düzenleyeceği bir emeklilik sözleşmesiyle bireysel emeklilik sistemine dâhil edilmesini amaçlıyor.

Bireysel Emeklilik Sistemiyle ne yapılmak isteniyor?

Anayasaya göre devlet her kişiye sosyal güvenlik hizmeti sağlamakla yükümlü. Zaten hâlihazırdaki sosyal güvenlik sistemi için (SGK) işçilerin maaşlarından kesinti yapılıyor. Devlet sağlık sistemi gibi emeklilik sistemini de bir yük olarak görüyor ve bundan tamamen kurtulmak istiyor. Bireysel emeklilik sistemiyle emeklilik sistemi özelleştirilmek isteniyor. Bu nedenle devlet 2013 yılından bu yana bireysel emekliliği teşvik etmek için %25 katkı sağlıyor. Çalışanın maaşının %15'ini bireysel emeklilik şirketine yatıran patronlara bu rakamı vergi matrahından düşme imkânı sağlıyor.

Patronlar, BES'le kullanacakları bir sermaye fonu oluşturmayı amaçlıyorlar. Sözde tasarruf olsun diye toplanan ve bireysel emeklilik fonunda biriken para, patronlar tarafından işçi emekli oluncaya kadar kullanılacak. Özellikle banka ve sigortacılık alanında faaliyet gösteren büyük şirketler muazzam kazanç, kâr sağlayacak. Hükümet bu sistemle ekonomide 100 milyar lira ek tasarruf yaratılacağını iddia ediyor. Türkiye'nin ekonomisinin büyümesi ve yatırımların yapılabilmesi için bu sistemin zorunlu hale gelmesi gerektiğini söylüyor. Hükümetin açıklamaları bu sistemin kimin için gerekli olduğunu da gösteriyor. Patronlar sistemde birikecek olan paralarla sermayelerine sermaye katacaklar.

Sistemin ayrıntıları

1. BES uygulaması, kişilerin isteğine bırakılmaksızın, BES'e prim ödemeyi mecburi hale getiriyor. Yapılacak düzenlemenin amacı yetersiz iç tasarruf miktarını artırmak, bankalar ve sigorta şirketleri için yeni bir kazanç alanı oluşturmaktır.
2. Bireysel Emeklilik Sistemine prim ödeme, kamu çalışanları dışındaki tüm özel sektör çalışanları için zorunlu olacak. Fakat 45 yaş üstü çalışanlar ile 50'den az işçi çalıştıran işyerlerinde çalışanlar zorunlu BES dışında tutulacak. Dolayısıyla 45 yaşından küçük olup, 50'den

fazla çalışanı olan işyerlerinde çalışanların tamamı zorunlu BES'e dahil olacak. Bu kapsama girenlerden belirli bir süre ücretinden BES primi kesilecek.

3. Bireysel Emeklilik Sistemine (BES) çalışanın katkı payı, prime esas kazancının yüzde 3'üne karşılık gelen tutar olacak. Bu oranı iki katına kadar arttırmaya, yüzde bire kadar azaltmaya veya katkı payına maktu limit getirmeye Bakanlar Kurulu yetkili olacak. Bu da asgari ücretli işçi için 49 lira demek. Ücreti daha yüksek olandan daha fazla kesilecek.

4. İşveren, çalışanını otomatik katılım için emeklilik planı düzenleme konusunda Hazine Müsteşarlığınca uygun görülen bir şirketin sunacağı emeklilik planına dâhil edilecek. Bakanlar Kurulu, bu madde uyarınca emeklilik planına dâhil edilecek işyerleri ile çalışanları ve bu kapsamdaki uygulama esaslarını belirlemeye yetkili olacak.

5. İşverenler zorunlu BES'e prim ödemeyecek. Prim kesintisi sadece işçinin ücretinden yapılacak.

6. Şu an isteğe bağlı BES'te yüzde 25 devlet katkısı var. Zorunlu BES'te de yine devlet katkısı olacak. Devlet ilk girenlere bir kereye mahsus olmak üzere bin lira da katkı verecek.

7. Sistemden 3 yılda çıkılırsa kesinlikle devlet katkısı alınmıyor. 3 ilâ 6 yıl arasında çıkanlar devlet katkısındaki birikimlerinin yüzde 15'ini, 6 ilâ 10 yıl arasında çıkanlar yüzde 35'ini, 10 yılı tamamlayanlar yüzde 60'ını alıyor.

8. Bireysel emekliliğin zorunlu olması, yaş ve işyeri açısından kapsama giren herkesin zorunlu olarak sisteme katılması anlamına geliyor. Ancak önce 6 ay katılımla çıkış hakkı tanınan sistemde, sonra cayma hakkı 2 ay ile sınırlandırıldı. Yani katılımcı 2 ay sonra sistemden isterse çıkacak ancak bin liralık devlet katkısını ve diğer katkıları alamayacak.

9. Zorunlu Bireysel Emeklilik Sisteminde ödenen primlerin karşılığı olarak ileride taksitler halinde geri ödeme veya tek seferde toplu ödeme yapılacak. Fakat bunun için belirli bir süreyi ve yaşı doldurmak gerekiyor. Şu an en az 10 yıl prim ödemek ve 56 yaşını doldurmak suretiyle BES'ten emekli olunabiliyor. Ancak bu emeklilik sanıldığı gibi ölene dek emeklilik değil, ödenen prime göre yılı ve maaşı değişen bir emeklilik olacak.

10. Bu arada BES'ten alınan emekli maaşını kamu emekli aylığı ile karıştırmamakta fayda var. Kamu emekli aylığı ömür boyu verilirken BES aylığı belirli süre verilir. Ayrıca kamu emekli aylığı kişinin vefatı halinde eş ve çocuklara kalırken, BES'te sadece ödenmeyen kısım varislere verilir. ■

Filler Tepişirken Altta Ezilen Çimen Olmayalım

Tek başına, toplumdan soyutlanmış bir insan gerçekten insan olamaz. Toplum içinde var olmak, o toplumun bir parçası olmak insan için olmazsa olmazdır. İktidar sahiplerine/egemenlere sorarsanız tüm toplumun ya da “millet”in çıkarları ortaktır. Oysa insanlar çıkarları, yaşam biçimleri, hayattaki hedefleri tamamen farklı büyük insan gruplarına yani sınıflara ayrılırlar. Meselâ bir yanda tüm zenginliklerin, sermayenin ve üretim araçlarının sahibi olan patronlar ve diğer yanda çalışıp üreten ama ürettiğine el konulan, ezilmiş, yoksul işçiler var. Örneğin, Brezilyalı patronların ve Brezilyalı işçilerin çıkarları taban tabana zıtken, farklı milletlerden olmalarına rağmen Brezilyalı işçilerle Türk işçilerin çıkarları ortaktır.

“**Sınıf**” dediğimiz insan gruplarının çıkarları tamamen farklıdır. Bu nedenle hepsinin ortak çıkarlarını yansıtan bir siyaset de olamaz. *İşçiler iş saatlerinin düşürülmesini, ücretlerin yükseltilmesini, iş güvenliği önlemlerinin maliyet sayılıp ihmal edilmemesini isterler.* Patronlarsa ellerinden gelse hiçbir önlem almadan ve tek kuruş vermeden işçileri günde 24 saat çalıştırmak, iliklerine kadar sömürmek isterler. Gündelik hayatın bir parçası olarak işçilerle patronlar arasında bu kavga sürer gider. İşçiler bu durumda çalışmaya “**ekmek kavgası**” derler. Ekmek davasına siyaset karıştırmak istemediklerini söylerler. Oysa **patronlar** kendi çıkarları doğrultusunda **toplumu, medyayı, kanunları, devlet politikasını şekillendirir yönetirler. Yani siyaset yaparlar.** Siyaseti kullanarak kendi çıkarlarını tüm topluma dayatır, kendi çıkarlarına olan şeyleri parlatıp över, işçilerin çıkarlarına olan şeyleri karalayıp kötülerler.

Patronların siyaseti işçilerin ekmeğini küçültür, işçilerin ekmek için verdiği kavganın daha zorlu ve kahırlı olmasına sebep olur. 15 Temmuz gecesi yaşanan askeri darbe girişiminin hedefindeki AKP, ülkeyi yıllardır 12 Eylül darbesinin kurumları ve yasalarıyla yönetiyor. Darbe girişimi işçilerin temel hak ve özgürlüklerini ellerinden alan uygulamaları daha da derinleştirdi. OHAL ilan edildi. İşçilerin direnişleri engellendi, çadırları söküldü. Yıpranma payı hakkı fiilen yok edildi. Kayyım atanan

işyerlerinde işçi ücretleri ödenmedi. Pek çok taşeron işçi, öğretmen, kamu çalışanı görevden uzaklaştırıldı. “Metal fırtına”nın ardından işçilerin açtığı davaların bir kısmı reddedildi. Çok açık ki güçlü ve örgütlü oldukları için *siyaseti egemenler yapıyor ama bedelini işçi sınıfına ödetiyorlar.* Yani filler tepişiyor, altta çimenler eziliyor.

Peki, **işçiler neden siyaset yapamıyor?** Neden işçi sınıfı asker ya da sivil her türlü darbenin, işçi ve emekçilerin haklarını, özgürlüklerini kısıtlayan her türlü girişimin karşısına dikilemiyor? Neden patronlar sınıfının siyasetine kanıp sömürüye sessiz kalıyor? **Çünkü işçi sınıfı örgütsüz** yani birlik değil, bunun için de güçsüzdür. Güçsüz olan kendi çıkarları doğrultusunda siyaset yapamaz ve değişim sağlayamaz. İşçiler tek tek bireyler olduklarında bir sınıf gibi davranamazlar. Kendilerini işçi sınıfına ait ve onun bir parçası gibi hissetmezler. Siyasetle ilgilenmenin gereksiz ve hatta tehlikeli olduğunu düşünürler. Onları bölen, parçalayan patronların siyasetinin arkasından giderler; kendi çıkarlarını, kendileri için siyaset yapmaları gerektiğini unuturlar, onların çıkarlarını savunanlara inanmazlar.

1980 askeri faşist darbesinden önce, **60’lı ve 70’li yıllarda, işçiler bugüne nazaran çok örgütlüydüler.** Sendikalarda, derneklere, siyasi kurumlarında bir araya gelmişlerdi. Hem ekmeğinin kavgasını veriyorlardı hem de bu ekmeğe göz dikenlerin heveslerini kursaklarında bırakmak için milliyetçiliğe, faşizme; mücadeleci işçileri, sosyalistleri hapse tıkan devlet güvenlik mahkemelerine, DİSK’in kapatılmasını hedefleyen planlara karşı mücadele ediyorlardı. Yani kendi bağımsız siyasetlerini yapıyorlardı.

Patronlar sınıfının işçi düşmanı siyasetinden kaçıp kurtulmanın örgütlenmekten başka bir yolu yok. **İşçi sınıfının bağımsız siyaseti** ortaya konulmadan burjuva siyasetten, onun farklı araçları olan darbelerden, çatışmalardan, savaşlardan kaçıp kurtulmanın imkânı yok. Bu nedenle işçiler kendi çıkarları için siyaset yapmak üzere tıpkı 1970’li yıllarda olduğu gibi bir araya gelmeli ve örgütlenmelidirler. ■